

...D-ale teatrului

Oricit ar fi de rușinos, trebuie să mă dau în vileag că nu mă prea duc la... teatru. Nu pentru că nu mi-ar plăcea. Nu pentru că n-aș fi doritor de un spectacol bun. Mă feresc însă să-mi fac singur necazuri. Ca să zic așa, mă prezerv. De aceea, ce mi-am zis? N-oi muri dacă n-o să citesc „Sportul”. N-oi muri dacă n-o să știu programul televiziunii. N-oi muri dacă n-o să mă duc la teatru... și așa mai departe. Pentru că necesită o oarecare tevatură, spre a ajunge să vezi o piesă. Întii, trebuie să te informezi ce merită să fie văzut, ceea ce... mai calea-valea. După aceea, din vreme, trebuie să-ți faci rost de repertoriul săptămânii viitoare, ceea ce nu mai este de ici-colea. Apoi, la prima oră, când se pun în vânzare biletele, adică de dimineață tare, trebuie să te așezi la coadă. Aștepti, ca vai de tine, ca să afli că la piesa respectivă nu mai sînt bilete, sau, dacă sînt, să te necăjești și mai și cînd la spectacol vezi că sînt cele mai proaste locuri. Astfel am ajuns la aforismul: n-oi muri dacă n-o să mă duc la teatru.

Numai că, de la o vreme, înnegrind această ultimă pagină a acestei reviste de specialitate — oricit am tranzacționa cu corectitudinea —, este neonest să te pronunți despre teatru, și tu să-l ocolești. Este ca și cum un pungaș și-ar vorbi despre cinste, sau un prostălu, despre filozofie. Așa că, spre a nu mă rușina față de mine însumi, m-am hotărît să mă duc la teatru. Unde? La Național, nefiresc fiind ca, bucureștean get-beget, să nu ajung, de atita vreme, la impunătorul lăcaș de cultură. Nu mai zic că am băgat de seamă că s-a tras acolo un gard izolator, că se încep lucrări, și, cum constructorii știu s-o lungească, s-ar putea chiar să mor și să nu văd cum arată interiorul. La ce piesă? Pus pe rele, la... Comedie de modă veche. De ce? Pentru că, fiind așful de multă, multă vreme, cei în cauză s-or fi plictisit, și o joacă în dorul lelii. Și, uite așa, pe întuneric, neștiind pe unde s-o iau, pe unde calc, pe unde să intru, interesindu-mă din om în om, întrebînd în dreapta și în stînga, anevoie, am ajuns — mi-a spus-o plasatoarea — în Sala mică a Naționalului. Și, ce să vezi?

Comedia nu era... comedie. Dimpotrivă! Două personaje, la a doua tinerețe, fiecare singur și trist.

Spectacolul, deși se juca de mai bine de trei ani și jumătate, nedegradat, de parcă abia ar fi intrat în repertoriu.

Protagonistii, unul mai vivace decît celălalt, rostogoleau replici peste replici, unele îndemnînd la meditație.

Publicul, mai mult decît atent la nu puținele lucruri delicate ce se spuneau pe scenă. Parte din public, pentru că erau și unii cărora li se părea că cine știe ce e de capul lor dacă... aplaudă. Cînd era cazul, și mai cu seamă cînd nu era, ei, gata să se afle în treabă, dînd furtunos din palme. Și n-am putut să nu remarc finuta actorilor, care, ignorînd ovațiile, continuînd piesa, li făceau să renunțe la supărătoarele lor chiftele sonore. Nu mai zic despre mitocani, zor-nevoie să-și demonstreze prezența. Iată o scenă duioasă. Ea, cu flori, vine la el la spital. Nefiind decît patul, neavînd unde să le aranjeze, le depune deasupra pături, pe piept, ceea ce n-aș spune că este o găselniță. Atît le-a trebuit mitocanilor, ca, toți în pîr, să se omoare cu aplauzele, spre a se pricepe că știu ei ce va să zică flori pe piept.

În fine, cu gîndul la cele de mai sus, la piesa cu două personaje, care, deși ajunsă la peste 350 de reprezentații, face săli pline, așteptînd la garderobă, aud un june întrebînd-o pe pițipoancă:

— Ai băgat de seamă, la volei?

— Ce anume?

— Unul ridică balonul, și-al doilea trage... bombă.

— Și, ce-i cu asta?

— Așa și la Comedie de modă veche. Fără greș, Mihai Fotino ridică... și doamna Carmen Stănescu trage... imparabil.

...De unde se vede cît de felurit se poate face cronică dramatică.

Mihai POPESCU